

227998

Imprimat legal.

5 DEC. 1927

ARCHIBALD BOYLE

SAU

„IN IAD NU ESTE ODIHNĂ“

ISTORIE ADEVĂRATA

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BUCUREȘTI

TIPOGRAFIA „NAȚIONALĂ“ JEAN IONESCU

1, Strada Bursei, 1

1927

227998

L. O.

ARCHIBALD BOYLE

SAU

„IN IAD NU ESTE ODIHNA“

ISTORIE ADEVĂRATĂ

„...Însă Dumnezeu vorbește când într'un fel, când în altul, dar omul nu ia seama. El vorbește prin visuri, prin vedenii de noapte, când oamenii sunt cufundați într'un somn adânc, când dorm pe patul lor. Atunci El le dă înștiințări și le întipărește învățăturile Lui, pentru ca să abată pe om dela rău, să-l ferească de mândrie și să-l păzească sufletul de groapă“...

(Iov 33, 14—18)

BCU Cluj / Central University Library Cluj

În veacul trecut (între anii 1800—1900) era în orașul Glasgow, din Anglia, un club înființat și alcătuit de un număr de tineri instruiți și bogați, făcând parte din așa numita *societate înaltă*. Scopul mărturisit a-l deselor adunări a acelor tineri era jocul de cărți, însă păcătoșeniile la cari se dedau și murdăriile în cari se afundau tot mai adânc, au făcut să li-se dea numele de „**Clubul Iadului**“, nume scârbos cu care se făleau mult, silindu-se din răspuțeri a face totul pentru a-l păstra neștirbit și pentru a-l merita pe deplin.

Deosebit de adunările rânduite, membrii clubului mai obicinuiău să se adune odată pe an la un mare ospăț, cu care prilej, toți

BIBL. UNIV. CLUJ
Nr. 3168 1927

căutau să întreacă în fapte scârboase, în beție și în blesteme, tot ceia-ce fuseseră în stare să facă în tot timpul anului. La toate acele ospețe anuale, nimeni nu putea întrece în păcate pe tânărul Archibald Boyle. Nenocit om! El nu vedea că aleargă de-adreptul la o pierzare sigură, pentru acest timp și pentru vecinicie.

Era o vreme când tânărul Boyle — care de altfel avea multe daruri strălucite — dădea cea mai fericită nădejde de viitor, atât pentru binele celor din jurul său, cât și pentru binele lui personal. Primise o creștere aleasă și o învățătură deosebită; dar vai! la fel se afundase și în cloaca patimilor cele mai josnice, luând obiceiurile cele mai respingătoare. Crescut de o mamă iubitoare, dar cu o voință slabă, tânărul căpătase de timpuriu libertatea de a intra în legături de prietenie cu o mulțime de tineri, dintre cari unii făceau parte din clubul așa zis «*al Iadului*». Bine făcut, foarte luxos îmbrăcat, vesel, inteligent, spiritual, cu multă învățătură și destul de bogat, Archibald Boyle făcea pe toți doritori să-l aibă printre dâșii. Mai înainte de a fi împlinit 25 de ani, omul — nemai ascultând de nimeni și nemai ținând seamă de nimic — î-și luase libertatea de a face ce vrea. Ce erau oare pentru dânsul, cerul, iadul și vecinicia? Nimic altceva de cât cuvinte fără rost, bune pentru speriat copii, pentru oamenii proști sau lesne încrezători și pen-

tru a-i sluji la glume păcătoase și la blesteme. „*Viața de club*“ era singurul scop și singura mărire, cărora le mai arăta un interes deosebit, — atât se depărtase omul de Dumnezeu și atât de mult i-se întunecase mintea. Cu toate că se bălăcea în atâtea desfrânări rușinoase, totuș tânărul păstra în înfățișare ceva plăcut și atrăgător, isbutind prin aceasta să câștige simpatiile și bunăvoința tuturor.

Intr'o noapte după sfârșitul ospățului cel mare, plin de atâtea păcate, care — după cum am spus — avea loc odată pe an, Archibald Boyle, călare pe frumosu-i cal, se înapoia acasă obosit, simțind o mare nevoie de odihnă. Culcându-se și adormind greu, se văzu iarăși — de astă dată în vis — călare pe calu-i la care ținea atât de mult, înapoindu-se obosit, ca de obicei, la un ceas foarte înaintat din noapte. Deodată, pe la mijlocul drumului se văzu oprit de cineva a cărui figură părea ascunsă în întuneric, care apucând cu putere frâul calului, îi zise cu o voce aspră: „*Trebuie să vii cu mine!*“ «Dar cine ești tu?» strigă Boyle, însoțindu-și întrebarea cu cele mai îngrozitoare blesteme, căutând în acelaș timp a scoate frâul din mâna necunoscutului.

„*O să știi mai târziu!*“ răspunse aceiaș voce, cu un astfel de ton încât făcu să înghețe de spaimă pe tânăr, care dând o puternică lovitură de pintoni nobilului animal, porni într'un galop nebun. Zadarnic

însă, de oare-ce tainica ființă a cărei figură era acoperită de întuneric, îl întrecea. Infricoșat, Archibald Boyle își înfipse din nou pintenii în coastele calului, care pregătindu-se a face o nouă săritură, se ridică pe picioarele de dinapoi. În clipa următoare, călărețul fu trântit jos. Așteptând să atingă pământul, el se văzu de-odată aruncat într'un adânc, și după aceea în altul, coborând cu o iuțeală din ce în ce mai mare, înspăimântat de ființa îngrozitoare și tainică care nu lipsea de lângă dânsul.

«Unde mă duci? Unde sunt? Unde merg?» strigă tânărul cu toată puterea disperării. „**In iad!**” îi răspunse vocea mormântală și aspră a tainicului însoțitor. Îndată, adâncurile abisului răspunseră ca un ecou uriaș: „**In iad, în iad!**” în timp ce amândoi coborau tot mai jos, tot mai departe, în regiuni tot mai întunecate, — cu atât mai întunecate pentru nefericitul om, cu cât arătarea nesuferită îl însoțea de aproape, fără încetare. Curând, în depărtare, se ivi o licărire de un roșu-închis, părând a veni dintr'o mare nemărginită de jăratie, care se mărea tot mai mult, pe măsură ce dânsii se apropiau, coborând cu iuțeala fulgerului. Cu gemetele de înfiorătoare disperare, cari începuseră a le lovi auzul, se amestecau — *ridicându-se din adânc* — strigătele de furie neputincioasă și de durere ale demonilor (*îngerii căzuți*: II Petru 2, 4).

Archibald Boyle și însoțitorul său ajun-

seră, în sfârșit, înaintea unui fel de portal minunat, a cărui măreție punea în umbră toate lucrările mari și frumoase ale spiritului omenesc. *Dar înăuntru, ce priveliște îngrozitoare!* Mulțimi, mulțimi nenumărate scrâșneau din dinți, blestemând ziua în care s'au născut; lăsând să se vadă că prin mintea lor treceau amintirile prilejurilor pierdute a chemărilor la pocăință și mântuire,—chemări respinse cu încăpățănare sau dispreț. Ei revedeau ca pe o hartă, sau ca într'un tablou, toată viața lor trecută, încărcată de jocuri și petreceri lumești, de ocupații plăcute însă fără scopuri binecuvântate. Din toate plăcerile și mulțumirile lor trupești—gustate numai o clipă pe pământ și acum trecute pentru totdeauna—nu a rămas pentru sufletul lor, în vecinicia în care au intrat, nici măcar o singură raza de mulțumire, nici un pic de nădejde. Robi ai lui Mamon (*ai dumnezeului bogățiilor deșarte*) ei î-și frangeau acum mâinile plângându-și nebunia, însă prea târziu! La ce le mai putea oare folosi puținul aur adunat în timpul vieții lor pământești? precum și acele plăceri trupești, păcătoase, de o zi, câștigate cu bogățiile agonisite, din pricina cărora au nesocotit vecinicia!... *Oh! trufia și deșertăciunea trecătoare a acestei vieți!*

Boyle, a putut curând zări în acea mare mulțime, mai multe persoane cunoscute. Intre acestea descoperi îndată pe acei prieteni—*foști tovarăși de petreceri*—nu tocmai

de mult timp răpiți, unul câte unul, de moarte. Dar vai! ce groaznică înfățișare de amărăciune și adâncă părere de rău, se putea ceti în ochii lor! Nu erau oare acestea loviturile și greutatea muștrărilor de cuget, — fructul și povara unei vieți pierdută, deșartă și plină de păcate? a unei vieți de cercetări neînțelepte și planuri nefolositoare? În scurta lor viață pământească nu s'ar fi putut ei oare pregăti—dacă ar fi vrut—pentru o existență vecinică cu totul alta de cât aceia pe care o aveau?.....

Deodată, Archibald Boyle, băgă de seamă că însoțitorul nesuferit a pierit de lângă dânsul. Ușurat de lipsa lui, încercă să lege o convorbire cu una din vechile sale cunoștințe, d-na D. care î-i sta în față și a cărei privire turburată părea îndreptată ca și altă dată la club, asupra unei partide de joc de cărți, cu care în viață î-și petrecea timpul cel mai plăcut. „Ah, doamnă!“ începu el îndată „sunt încântat de a vă putea vedea. Ai putea oare crede d-ta, că o tainică persoană să-mi fi spus adineaori că mă conduce în iad?! Dacă în adevăr, acesta este iadul“ adăogă el batjocoritor «mă voi bucura și aici de plăcerile demonilor. Ha, ha, scumpă doamnă! de dragul vechei noastre prietenii, să gustăm un moment de odihnă. Iar după aceia te voi ruga să-mi faci și mie cunoscut cum a-și putea să mă bucur mai mult și mai bine de plăcerile iadului!» În chiar

clipa când rostea cel din urmă cuvânt, lăsând să-i scape un țipăt sfâșietor care î-l înghețâ de groază, femeia răspunse: «*Odihnă ? Ah „In iad nu este odihnă !“* Și ecoul nemărginitului adânc răspunse cu un sgomot de tunet: „*În iad nu este odihnă !*” Apoi desfăcând faldurile largi a frumoasei sale rochii, ea scoase la iveală, în sânul ei, o mulțime vie de șerpi arzători.... *viermele care nu moare.... viermele rozător al remușcărilor, al muștrărilor de conștiință și al disperării fără nădejde de alinare.*

Alți câțiva cunoscuți urmașii pilda femeii, dând fiecare la iveală urmările—câte o suferință deosebită, câte o osândă potrivită cu necredința și faptele săvârșite pe pământ, în trup—urmări, pe cari le meritau pe deplin. Peste tot, peste tot, o disperare adâncă, desăvârșită și vecinică. Minte nu-și poate înfățișa chinuri asemănătoare acelor de cari sufereau toți acei nenorociți care se înfățișau privirilor înfricoșate ale lui Arhibald Boyle. *Ah ! viermele care nu doarme și focul care nu se stinge !... Acesta era fructul patimilor și al poftelor cărora s'au închinat și din cari s'au hrănit pe pământ.* Aflându-se în mijlocul suferințelor de nepus pe cari le privea însuș cu ochi, el simțea cât de neînsemnate și slabe sunt — în comparație cu acelea — suferințele celei mai mari ce pot fi indurate de un om în această viață atât de scurtă.

«Iată, acestea sunt bucuriile iadului !...»

sse auzi iarăș, ca o nouă bubuitură de tunet, tub bolțile nemărginite ale adâncului. Îniorat de groază, tânărul voi să fugă, însă u oprit de privirile înfricoșătoare ale lui Maxwell, vechiul său tovarăș de destrăbălări — mort de mai mult timp — ce părea că este adus într'un vârtej amețitor. «*Henri, Henri, oprește-te ! Vorbește-mi ceva ! Ah ! odihnește-te o clipă !...*» Însă de-abia ieșiră acele cuvinte de pe buzele-i tremurânde de spaimă, când răspunsul sinistru, repetat ca de mii de voci, se auzi iarăși : «**In iad nu este odihnă !**»

Archibald Boyle încercă să închidă ochii, însă o putere nevăzută î-l silea să-i țină deschiși. Atunci el se aruncă cu fața în jos, nădăjduind că astfel î-și va putea ascunde privirile de aceia ce î-l umplea de o groază nebună, însă ca un resort cineva îl puse iarăș pe picioare, silindu-l să privească cu o spaimă de nebunie, acele torente de vecinice suferințe. Acesta era infernul (locuința morților) de care î-și râd cei «*înțelepți și pricepuți*» cei tari, cei proști și toți profanii ! (Ev. Matei 11, 23—26)

În momentul acela, Boyle simți că ciudatul și nesuferitul său conducător se afla iarăș lângă dânsul. „*Ia mă de aici ! Oh, scoate-mă din locul acesta !*“ strigă nenorocitul. „În numele lui Dumnezeu, pe care adesea L'am batjocorit și împotriva Căruia am blestemat atâta, te implor scapă-mă de aici!“

«Cum! tu îndrăsnești a rosti încă numele Lui?» îi răspunse batjocoritor, demonul. „Dar haide, ieși! **Numai cugetă bine, și adu-ți aminte, că de astăzi într'un an și o zi, noi ne vom revedea iarăș aici, pentru a nu ne mai despărți niciodată!**....

Archibald Boyle se deșteptă cu greu din somn, însă cele din urmă cuvinte: «... **de astăzi într'un an și o zi, noi ne vom revedea iarăș aici!**....» i-au rămas săpate cu litere de foc în spiritul său. Neputând părăsi patul mai multe zile în șir, mintea îi punea neconținut în față spăimântătoarea viziune ce avusese. Cugetul începu să-i răscolească trecutul plin de păcate și necredință, și pentru întâia oară în viață, în acele lungi ceasuri de neobicinuită și chinuitoare singurătate, necredința și nepăsarea de până atunci i-au fost sdruncinate. Astfel și-a pus în gând să părăsească cu totul clubul și pe tovarășii de petreceri, dar mai cu seamă se hotărâ a nu se mai duce cu nici un chip la ospățul cel mare, care se dădea la club, odată pe an.

Prietenii - cu deosebire cei de la «*Clubul iadului*» — înconjurară cu dragoste pe Archibald Boyle, căutând fie-care să afle pricina schimbărei sale, care se vedea bine că venea dintr'o adâncă turburare sufletească, iar nici de cum din cauza sănătăței trupești, care i-se îndreptase cu totul. Tovarășii de club văzând că tânărul nu dă semne să în-

ceapă a lua parte la petrecerile obicinuite, și temându-se ca nu cumva, din cauza aceasta «*viața clubului*» să dea înapoi, au jurat să nu se odihnească până când nu-l vor aduce din nou în mijlocul lor. Teama le fu cu utât mai mare, cu cât unul din ei făcându-i pe neașteptate o vizită, văzu pe Boyle ascunzând în grabă o carte ce părea a fi Biblia (Sf. Scriptură). Sărmanul om! Cum de n'a avut el curajul să nu se ascundă, ci să-și fi mărturisit pe față și cu îndrăsneală hotărârea de a nu mai lua parte la păcat! Soarta i-ar fi fost cu totul schimbată. Dar vai! asemenea multor tineri ușuratici, lui i-a fost rușine să mărturisească deschis ceia-ce destul de bine începuse să-și facă loc în sufletul lui, și astfel să fi trecut fără teamă, fără rușine și cu toată inima de partea lui Dumnezeu. O ruină și o pierzare vecinică, trebuiau să fie pentru el urmarea înfiorătoare a nehotărârei și slăbiciunii sale.

.....

Trecuseră câteva luni. Văzând că Archibald Boyle nu dă nici un semn de schimbare, unul dintre foștii săi tovarăși de club — luând o înfățișare de tristeță și compătimire pentru prietenul său — î-și puse în gând să afle cu ori-ce preț adevărata pricină a acelei schimbări, prefăcându-se cu multă iscusință că începe și dânsul să simtă acelaș desgust pentru lume, pentru club și pentru felul de viețuire de până atunci....

Câștigând încrederea lui Boyle, fățarnicul a putut curând să-i afle visul avut, precum și faptul că acel vis era toată pricina schimbărei sale. Ceia ce a urmat, se poate ușor pricepe. Pornirea spre întoarcere la Dumnezeu (spre pocăință) a lui Archibald Boyle, fu luată de toți în râs, iar acela care dintr'o rușine rău înțeleasă și prostească a avut slăbiciunea să-și ascundă până și sfânta Scriptură, se văzu cu totul lipsit de putere împotriva glumelor și batjocurilor invidioase ale foștilor săi tovarăși. Odată ce hotărârile bune au fost puse deoparte, totul era pierdut. Cu toate acestea, trecerea de la bine la rău a tânărului, nu s'a făcut fără o luptă destul de mare, care a și lăsat urme adânci pe figura-i slăbită și decolorată.

Numai gândul de a lua parte la ospățul cel mare de fiecare an, î-l mai umplea acum de spaimă, astfel că î-și tot făgăduia neîncetat de a nu mai lua parte *cel puțin* la el. Însă prietenii săi, de partea lor, își făgăduiră unii altora a face totul ce le stă în putință pentru a-l momi să ia parte și la acel ospăț, **și isbutiră**. Oh ! cât de puternic este duhul cel rău, și câte efortări neobosite desfășoară el pentru a-și înlănțui victimele. Cât de ușor îi este lui a atrage în pierzare *pe omul cu cele mai bune hotărâri*, însă neîntors la Dumnezeu și fără Hristos !

.
Ziua adunării anuale a membrilor «*Clubului iadului*» a sosit. Aproape fără să-și dea

seama, Archibald Boyle se găsea iarăș în numărul celor veniți la petrecere; luând din nou parte la ospățul de pomină, de la care de o mie de ori se hotărâse a nu mai lua parte.

Vederea i-s'a turburat, și părea că un sgomot prevestitor de mare nenorocire i-a lovit auzul, când președintele clubului ridicându-se de la locul său a deschis sărbătoarea, rostind cuvintele: «*Domnilor, anul acesta fiind bisect (de 366 zile) este tocmai un an și o zi de când a avut loc cea din urmă adunare a noastră, anuală!...*» La auzul acestor cuvinte, cari îi aduceau aminte visul spăimântător avut chiar în noaptea aceia, după ospăț—și mai cu seamă, cuvintele demonului: «*...de astăzi, într'un an și o zi noi ne vom revedea iarăși aici, pentru a nu ne mai despărți niciodată!*—tânărul om se cutremură până în adâncul sufletului. O clipă îi veni în gând să fugă, dar fiindu-i teamă de râsul și batjocurile tovarășilor de ospăț — cari desigur, ar fi curs asupra-i ca ploaia — rămase țintuit locului. Oh! câți nenorociți, asemenea acestui om, au jertfit însăș persoana lor (sufletul lor nemuritor) fiindu-le teamă de un surâs batjocoritor, de o privire disprețuitoare, de ura, de invidia și de suferințele sau prigonirile trecătoare venite din partea celor tăi, necredincioși sau rătăciți; în loc să se teamă numai de mânia vecinică a unui Dumnezeu plin de milă și îndelung răbdător (Ioan 3, 16,

36), care din dragoste pentru o lume pierdută, a jertfit totul—până chiar și pe singurul Său Fiu—pentru ca tot cel care prin credință vine la El, să nu piară, ci să fie mântuit.

Nimic nu a fost cruțat de tovarășii de ospăț pentru a face să renască în Archibald Boyle voia bună și veselia de altă dată, însă totul fu zadarnic. Un răs silit îi sgârcea din când în când figura, dându-i o înfățișare demonicească, lucru care nu a putut trece neobservat nici tovarășilor săi de orgie.

...Noaptea era întunecoasă și vântul sufla cu putere, când — în prada unor friguri arzătoare — Archibald Boyle, încălecându-și ca de obicei calul favorit, i-și luă drumul spre casă. A doua zi foarte de dimineață, când lucrătorii i-și părăseau locuințele pentru a merge la lucru în fabrici, au fost găsiți—la jumătate calea făcută—animalul care păștea liniștit pe marginea șoselei și trupul lui Archibald Boyle, zăcând neînsuflețit numai la o depărtare de câțiva pași. Era tocmai *un an și o zi* după visul avut și după acele cuvinte de înștiințare cu care visul a fost încheiat: „...*Numai cugetă bine și adu-ți aminte, că de astăzi într'un an și o zi, noi ne vom revedea iarăși aici pentru a nu ne mai despărți niciodată!*” **Și acel lucru s'a întâmplat întocmai.**

Povestirea de mai sus este în întregime și cu totul adevărată. Dumnezeu, care are puterea de a se pune în legătură cu spiritele făpturilor Sale, voise, de sigur, prin acel vis să înștiințeze într'un chip deosebit și atât de serios pe tânărul om nenorocit, care cu toate acestea nu a voit să se hotărască **a se întoarce la Dumnezeu**, pentru a scăpa de pierzare.

Cetitor al acestor rânduri ! Inștiințarea aceasta fiindu-ți făcută cunoscut astăzi și ție, iești chemat a o lua în serios și cu stăruință a te folosi de dânsa. Cugetă bine cât de spăimântătoare a fost viziunea aceea ! Și totuș cât de depărte sunt cele arătate în vis, de aceea ce cu adevărat este *iadul* sau „*locuința morților*“ în care toți cei fără nădejde și fără Dumnezeu în lume, sunt coborâți sub greutatea păcatelor lor. Cu ce cuvinte și prin ce închipuire am putea arăta mai lămurit ce este „*viermele care niciodată nu doarme*“ și „*focul care vecinic nu se stinge*“ ? Oh ! din suflet doresc cetitorului —dacă cumva nu este întors la Dumnezeu și nu a luat pe Christos, prin credință, ca Mântuitor—să nu ajungă să le cunoască grozăvia : doresc ca niciodată să nu pătrundă spăimântătoarele adâncuri nemărginite ale durerilor vecinice !

Dar se poate ca otrava necredinței sau a rătăcirii să fi pătruns inima vre-unuia dintre cetitorii mei, în așa fel încât să ajungă a pune la îndoială existența infer-

nului, a iadului, sau „locuința” celor morți în păcatele lor (Ioan 8, 21), care nu este — cum cred cei duși în rătăcire — nici cimitirul, nici mormântul trupului lipsit de viață, ci un loc hotărât întunericii și suferinței (Iov 11, 7, 8 : II Petru 2, 4 : Iuda v. 6, 7 : Luca 16, 22 – 24 : IV Moise 16, 30 : Apocalips 20, 3, 14). Rugăciunea mea fierbinte este ca un asemenea om să deschidă ochii, mai înainte de a fi prea târziu. Dumnezeu a vorbit, și Cuvântul Său care singur este Adevărul, rămâne vecinic. A nu crede că iadul există — adevăr fără de care nu este cu putință o deplină întoarcere la Dumnezeu — : a nu crede sau a restâlmăci aceste cuvinte dumnezeiești nespuse de însemnate și serioase : „Și fumul chinului lor se suie în sus, în vecii vecilor...” Apoc. 14, 11), — însemnează a face mincinos pe Dumnezeu. Oare poate face justiția omenească — chiar atât de nedesăvârșită cum este — vre-un legământ cu răul ? Din potrivă, atât cât îi stă în putință — dacă nedreptatea nu ia în inima omului, locul nedreptății — răul este combătut și pedepsit cu înverșunare. Atunci, cum ar putea Dumnezeu — care este a tot drept, a tot sfânt și ai cărui ochi curați nu pot privi păcatul — să încurajeze răul făcut de bună voie și cu amândouă mâinile, **fruct al sufletului nemuritor** al omului decăzut ? Unde ar mai fi, ce ar mai fi, și ce s'ar mai putea spune atunci despre sfințenia Lui, dacă ar tolera răul, nepedepsindu-l ?...

Ah! pentru ce oare acel Archibald Boyle — făcut să vadă bine primejdia spăimântătoare spre care mergea cu ochii închiși — în loc de a se tot fi mărginit să ia hotărâri bune (însă nefolositoare, din pricina neputinței de a le aduce la îndeplinire), nu s'a aruncat, prin credință, de-adreptul și fără șovăire în brațele Domnului Iisus, hotărându-se cu îndrăsneală pentru Dânsul? Făcând astfel, soarta lui ar fi fost cu totul schimbată și sfârșitul i-ar fi fost fericit.

Christos, în mila și dragostea-I nemărginită a suferit totul, dându-Se pe Sine însuș jertfă pentru ispășirea păcatelor, pentru a pune într'o desăvârșită siguranță și pentru a da o pace deplină tuturor acelor păcătoși, cari la rândul lor răspund cu bucurie chemării de întoarcere la Dumnezeu.

Avut-a Archibald Boyle, cunoștință de această veste bună? Nu știu. Însă ceea ce știm, este că el vedea — cugetul dându-i această mărturie (Romani 2, 15) — că faptele lui erau rele, iar drumul pe care într'un chip atât de serios a fost chemat să-l părăsească, era un drum de rătăcire și de pierzare vecinică. Însă tu cetitorule ai luat cunoștință de vestea cea bună și mântuitoare: **iată! eu sunt cel care ți-am adus-o chiar acum.** Nu ai fi oare cel puțin tot atât de vinovat — ca și acel nenorocit, pierdut în iadul care i-a fost mai din nainte descoperit — dacă ai rămâne mai departe nepăsător în păcatele tale, fără Dumnezeu, fără nădejde și fără Mântuitor în lume? Cugetă bine la aceia-ce însemnează a fi pentru vecinicie departe de Dumnezeu, sub o judecată și osândă nepieritoare! Ascultă Cuvântul Domnului Isus, care chemându-ne de pe drumul pierzării, ne spune:

„Veniți la Mine, voi toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11,28)

Nici un trimis al iadului nu va veni, poate, ca

să te faci să vezi ~~cei-ce nu crezi că există~~, și să te înștiințeze că după „*un an și o zi*” vei fi iarăși cu el, pentru veci.

Se poate însă foarte bine, că într'un timp mult mai scurt și în împrejurări deosebite de acelea cari au dus la sfârșitul vieții lui Arhibald Boyle, să pășești pragul vecinicii, și atunci — murind în păcatele tale — ce va urma pentru tine? Te sfătuiesc a nu face ca acel Arhibald Boyle — tânărul om nebun, din Glasgow, pierdut pentru vecinicie — ci primește cu bucurie Cuvântul Evangheliei, care te poate lumina, îndreptându-te și arătându-ți calea cea bună și pe Christos, care singur te poate mântui cu totul și pentru totdeauna.

Încă un cuvânt pentru tine, scump suflet nemuritor! Să nu uiți că Domnul Isus Christos, care ~~eri~~ pentru a te mântui a fost restignit pe blestematul lemn de suferințe a-l crucei — și care, dacă cu adevărat crezi și vi la Dânsul ca un păcătos pierdut, hotărât să-L urmezi, ascultându-I Cuvântul poate fi **astăzi** «*Mijlocitorul*» între tine și Dumnezeu (I Timotei 2, 5) pentru a te pune la adăpost de mânia judecăței viitoare — este acelaș Domn Iisus, care **măine** «*într'o flacăară de foc, va pedepsi pe cei-ce nu cunosc pe Dumnezeu și cari nu ascultă de Evanghelia Sa.*» Pedepsa acestora, nu va fi decât „*o pierzare vecinică dela fața Domnului și de la slava puterii Sale, când va veni în ziua aceia ca să fie proslăvit în sfinții Săi, și privit cu uimire în toți cei-ce au crezut...*” (I Tesaloniceni 1, 8—10).

Din „*Vie et Liberté*”

Trad. de Florea M.

Sf. Scriptură, precum și alte scrieri creștine se găsesc cu preț mic, la „**Adunarea creștinilor după Evanghelie**” str. Episcopul Radu 31. — București.